

Sygn. akt XIV C 1504/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 lutego 2024 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu XIV Zamiejscowy Wydział Cywilny z siedzibą w Pile

w składzie następującym:

Przewodniczący sędzia Jacek Grudziński

Protokolant st. sekr. sąd. Agnieszka Oszczypała

po rozpoznaniu w dniu 23 stycznia 2024 roku w Pile

sprawy z powództwa **T. H. (1) (H.)**

przeciwko **C. S. z siedzibą w P. działająca przez (...) SA Oddział w Polsce**

o zapłatę i ustalenie

1. Zasądza od pozwanego C. S. z siedzibą w P. na rzecz powoda T. H. (1) tytułem zadośćuczynienia kwotę 180.000 zł (sto osiemdziesiąt tysięcy złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 27 kwietnia 2016 roku do dnia zapłaty.
2. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda tytułem odszkodowania kwotę 4.980 zł (cztery tysiące dziewięćset osiemdziesiąt złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 27 kwietnia 2016 roku do dnia zapłaty.
3. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda tytułem skapitalizowanej renty na zwiększone potrzeby kwotę 10.611 zł (dziesięć tysięcy sześćset jedenaście złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 27 kwietnia 2016 roku do dnia zapłaty.
4. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda tytułem renty na zwiększone potrzeby kwotę 1.550 zł (tysiąc pięćset pięćdziesiąt złotych) miesięcznie płatnej do 10. dnia każdego kolejnego miesiąca z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w płatności, począwszy od dnia 1 stycznia 2016 roku.
5. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda tytułem renty wyrównawczej:
 - za okres od stycznia do lutego 2016 r. kwotę 365,71 zł miesięcznie, płatną do 10. dnia każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w płatności;
 - za okres od marca do października 2016 r. kwotę 236,53 zł miesięcznie, płatną do 10. dnia każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w płatności;
 - za okres od listopada do grudnia 2016 r. kwotę 153,81 zł miesięcznie, płatną do 10. dnia każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w płatności;
 - za okres od stycznia do lutego 2017 r. kwotę 257,81 zł miesięcznie, płatną do 10. dnia każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w płatności;
 - za okres od marca do grudnia 2017 r. kwotę 215,07 zł miesięcznie, płatną do 10. dnia każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w płatności;

- za okres od stycznia do września 2018 r. kwotę 286,07 zł miesięcznie, płatną do 10. dnia każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w płatności;
- za okres od października do grudnia 2018 r. kwotę 119, 24 zł miesięcznie, płatną do 10. dnia każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w płatności;
- za okres od stycznia do lutego 2019 r. kwotę 223,24 zł miesięcznie, płatną do 10. dnia każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w płatności;
- za okres od marca do września 2019 r. kwotę 156,12 zł miesięcznie, płatną do 10. dnia każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w płatności;
- za okres od października do grudnia 2019 r. kwotę 140,12 zł miesięcznie, płatną do 10. dnia każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w płatności;
- za okres od stycznia do lutego 2020 r. kwotę 426,74 zł miesięcznie, płatną do 10. dnia każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w płatności;
- za okres od marca do grudnia 2020 r. kwotę 358, 56 zł miesięcznie, płatną do 10. dnia każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w płatności;
- za okres od stycznia do lutego 2021 r. kwotę 499,61 zł miesięcznie, płatną do 10. dnia każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w płatności;
- za okres od marca do grudnia 2021 r. kwotę 434,96 zł miesięcznie, płatną do 10. dnia każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w płatności;
- za okres od stycznia do lutego 2022 r. kwotę 447,85 zł miesięcznie, płatną do 10. dnia każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w płatności;
- za okres od marca do grudnia 2022 r. kwotę 354, 52 zł miesięcznie, płatną do 10. dnia każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w płatności;
- za okres od stycznia do lutego 2023 r. kwotę 824,45 zł miesięcznie, płatną do 10. dnia każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w płatności;
- za okres od marca do grudnia 2023 r. kwotę 545, 46 zł miesięcznie, płatną do 10. dnia każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w płatności.

6. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda tytułem renty wyrównawczej kwotę 1.800 zł (tysiąc osiemset złotych) miesięcznie, płatnej do 10. dnia każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w płatności, począwszy od dnia 1 stycznia 2024 r.

7. Ustala, że pozwany ponosi odpowiedzialność za przyszłe szkody, które mogą wyniknąć z wypadku powoda z dnia 18 czerwca 2014 roku.

8. Oddala powództwo w pozostałej części.

9. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda 6.424 zł (sześć tysięcy czterysta dwadzieścia cztery złote) tytułem zwrotu kosztów procesu.

10. Nakazuje ściągnąć z roszczenia zasądzonego na rzecz powoda w punkcie pierwszym na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Poznaniu 14.097,37 zł (czternaście tysięcy dziewięćdziesiąt siedem złotych trzydzieści siedem groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

11. Nakazuje ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Poznaniu 14.097,37 zł (czternaście tysięcy dziewięćdziesiąt siedem złotych trzydzieści siedem groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Jacek Grudziński

Sygnatura akt XIV C 1504/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 27 kwietnia 2016r. powód T. H. (2) wniósł o zasądzenie od pozwanego C. S.:

1. kwoty 150.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 5.10.2014r. do dnia zapłaty;
2. kwoty 797, 36 zł tytułem renty wyrównawczej płatnej miesięcznie do 10 dnia każdego następującego po sobie miesiąca, począwszy od 1.05.2012r. wraz z ustawowymi odsetkami na wypadek zwłoki w płatności którejkolwiek z rat;
3. kwoty 38.600 zł tytułem odszkodowania wraz ustawowymi odsetkami od dnia 18.12.2015r. do dnia zapłaty;
4. kwoty 21.411 zł tytułem skapitalizowanej renty z tytułu zwiększonych potrzeb wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 24.08.2015r. do dnia zapłaty;
5. kwoty 1.440 zł płatnej miesięcznie, tytułem renty na zwiększone potrzeby, płatnej miesięcznie do 10 dnia każdego następującego po sobie miesiąca, począwszy od 1.05.2012r. wraz z ustawowymi odsetkami na wypadek zwłoki w płatności którejkolwiek z rat.

Ponadto powód wniósł o ustalenie odpowiedzialności pozwanego na przyszłość za szkody mogące powstać w przyszłości w związku z wypadkiem z dnia 18.06.2014r. oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz opłat skarbowych od udzielonych pełnomocnictw.

W odpowiedzi na pozew, pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pismem z dnia 28 grudnia 2021r. powód rozszerzył swoje powództwo w ten sposób, że wniósł o :

1. zasądzenie od pozwanego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w kwocie 400.000 zł;
2. zasądzenie kwoty 1.800 zł tytułem renty wyrównawczej płatnej miesięcznie do 10 dnia każdego następującego po sobie miesiąca, począwszy od 1.05.2012r. wraz z ustawowymi odsetkami na wypadek zwłoki w płatności którejkolwiek z rat;
3. kwoty 1.550 zł płatnej miesięcznie, tytułem renty na zwiększone potrzeby, płatnej miesięcznie do 10 dnia każdego następującego po sobie miesiąca, począwszy od 1.05.2012r. wraz z ustawowymi odsetkami na wypadek zwłoki w płatności którejkolwiek z rat.

Na rozprawie dnia 23 stycznia 2024r. strony podtrzymały dotychczasowe stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód T. H. (2) pozostaje w związku małżeńskim z S. H. (1) od 2007r. Małżonkowie mają dwóch synów.

Powód z zawodu jest technikiem ekonomistą – ukończył Technikum Ekonomiczne w W.. Powód nie pracował w wyuczonym zawodzie. Po ukończeniu szkoły powód zatrudnił się w firmie produkującej meble, później został lakiernikiem, a kolejno zaczął pracować jako magazynier.

W 2014r. strony zamieszkiwały w mieszkaniu własnościowym w W..

Powód pracował jako magazynier, za wynagrodzeniem około 2.000 zł netto miesięcznie. W tym okresie najniższe wynagrodzenie krajowe wyniosło około 1.680 zł netto miesięcznie. Powód planował pracować w tym zakładzie do emerytury, nie miał innych planów zawodowych.

W tym okresie żona powoda nie pracowała – zajmowała się synami stron.

Powód był osobą zdrową i sprawna fizycznie. Do lekarzy chodził jedynie w przypadku sezonowych zachorowań.

Mieszkanie stron znajduje się w starej kamiennicy, w związku z czym wymagało częstych remontów, którymi zajmował się osobiście powód. Powód zajmował się również przynoszeniem opału do mieszkania.

Powód aktywnie uczestniczył w wychowywaniu dzieci. Lubił spędzać czas z synami, grał z nimi w piłkę, jeździł rowerem.

W dniu 18 czerwca 2014r. na trasie (...) doszło do wypadku komunikacyjnego, w którym sprawca szkody kierujący pojazdem marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w wyniku niezachowania należytej ostrożności doprowadził do czołowego zderzenia z pojazdem, którego kierowcą był powód T. H. (1). Sprawca zdarzenia w chwili wypadku objęty był ochroną ubezpieczeniową z tytułu odpowiedzialności cywilnej z pozwanym towarzystwie ubezpieczeniowym.

Powód został przetransportowany helikopterem do szpitala w P.. Powód był nieprzytomny i znajdował się w śpiączce przez okres około 2 tygodni.

W wyniku wypadku powód doznał obrażeń ciała w postaci: ciężkiego urazu wielonarządowego, stłuczenia płuc wraz z ostrą niewydolnością oddechową, urazowej amputacji palców III, IV i V prawej dłoni, złamania otwartego przedramienia prawego, złamania prawej kości ramiennej z otwarciem stawu łokciowego, złamania prawej kości udowej z licznymi ranami tkanek miękkich, złamania podudzia lewego ze zwłknięciem stawu skokowego.

Powód miał złamaną prawą rękę w 34 miejscach, a lewą w 3 miejscach. Powód miał złamaną lewą nogę w stawie skokowym, w prawej nodze doszło natomiast do złamania kości udowej z 12 cm ubytkiem kości. Powód stracił 3 palce prawej dłoni oraz nie ma prawego stawu łokciowego.

W czasie pobytu w szpitalu powód przebył 13 operacji. Powód przebywał w szpitalu od 18 czerwca 2014r. do 24 grudnia 2014r.

Ze szpitala do domu powoda przywiozła karetka. Powód był w tym czasie osobą leżącą, nie mógł się poruszać, ani o kulach, ani na wózku.

Powodem w tym czasie opiekowała się jego żona. Żona powoda myła go, zmieniała opatrunki, karmiła go, gdyż powód miał złamane obie ręce.

Powód dwukrotnie w 2015r. uczestniczył w turnusach rehabilitacyjnych na Oddziale Rehabilitacyjnym w D.. Każdy z turnusów trwał miesiąc.

W czasie pierwszego pobytu na turnusie rehabilitacyjnym powód z pozycji leżącej „przeszedł” na wózek inwalidzki.

Obecnie powód porusza się o kuli, jest jednak w stanie przejść jedynie niewielkie odległości. Na dłuższych dystansach powód porusza się na wózku inwalidzkim.

Powód często miewa gorączki i dreszcze, co spowodowane jest permanentnym stanem zapalnym, wywołanym obrażeniami jakich powód doznał w czasie wypadku w 2014r. Powód był diagnozowany pod kątem reumatoidalnego zapalenia stawów, jednak lekarze wykluczyli to schorzenie.

Z uwagi na stały stan zapalny w ciele powoda, powód nie może być poddawany żadnym zabiegom operacyjnym, poza tymi niezbędnymi dla ratowania życia.

Od 2014r. powód był dwukrotnie hospitalizowany z uwagi na nieustające stany zapalne organizmu, w tym drugi raz był hospitalizowany z tego powodu w dniach 26 kwietnia- 4 maja 2023r.

Powód zgłasza obecnie bóle stawu biodrowego prawego, w kości udowej prawej jest ubytek trzonu tej kości, odłám utrzymuje (łączy) gwóźdź śródszpikowy, kolano jest niestabilne- uszkodzenie więzadła krzyżowego przedniego, z tego powodu powód zmuszony jest stosować ortezę kolana, ręka prawa jest niesprawna – brak trzech palców i sztywny nadgarstek, brak stawu łokciowego prawego (staw jest luźny), przykurcz stawu skokowego lewego, przewlekłe bóle barku lewego. W przebiegu leczenia po wypadku wystąpiła infekcja ramienia prawego, prawego uda oraz łokcia prawego.

Odnosząc się do trwałego uszczerbku na zdrowiu, biegli wskazali, że w przypadku powoda wyniósł on w związku z:

- dysfunkcją stawu łokciowego prawego-30%;
- ograniczeniem funkcji prawego wskaziciela- 8%;
- utratą palców III i IV ręki prawej-2 x 9%;
- utratą palca V ręki prawej- 6%;
- złamaniem kości udowej prawej ze skróceniem długości kończyny o 4 cm-15%;
- pourazowej niestabilności stawu kolanowego -20%;
- uszkodzeniem stawu skokowego z ograniczeniem ruchomości -20%.

Biorąc pod uwagę charakter doznanych przez powoda obrażeń należy stwierdzić, że znaczna część z nich ma charakter trwały i nie należy się spodziewać by mogła wystąpić poprawa stanu zdrowia powoda w przyszłości. Aktualny stan zdrowia powoda należy ocenić jako znacznego stopnia inwalidztwo spowodowane stanem narządu ruchu. Niewydolność prawej kończyny górnej związana z amputacją lub dysfunkcją palców oraz niestabilnością stawu skokowego, a zwłaszcza stawu kolanowego ogranicza powoda w życiu codziennym oraz czyni go osobą niezdolną do wykonywania pracy.

Doznane obrażenia oraz leczenie naprawcze operacyjne wiązały się z dużymi dolegliwościami bólowymi, które były łagodzone podczas hospitalizacji silnymi środkami przeciwbólowymi. Wraz z upływem czasu dolegliwości te ulegały zmniejszeniu ale utrzymują się nadal i wymagają stosowania środków przeciwbólowych.

Z uwagi na niewydolność chodu i konieczność posługiwania się kulą łokciową można w przyszłości spodziewać się typowych skutków takiego stanu zdrowia pod postacią wystąpienia dolegliwości bólowych w stawach oraz dolegliwości bólowych kręgosłupa.

Z uwagi na swój stan zdrowia powód wymaga stałej rehabilitacji. Trudno się spodziewać by zabiegi rehabilitacyjne mogły przynieść poprawę funkcji narządu ruchu, ale mają one na celu zapobieżenie i opóźnienie wystąpienia dalszej dysfunkcji zwłaszcza w odniesieniu do kończyny dolnej.

W miarę swoich możliwości powód spędza czas z dziećmi, gra z nimi w gry planszowe, rysuje, pomaga w odrabianiu prac domowych.

Powód stara się samodzielnie korzystać z łazienki, gdyż została ona przystosowana do potrzeb osoby niepełnoprawnej. Powód wymaga pomocy w ubieraniu się- zakładania spodni, skarpet.

W domu powód spędza czas głównie przed telewizorem. Z reguły powód wstaje koło godziny 8.00, kiedy dzieci wychodzą do szkoły, a żona powoda do pracy, powód siada przed telewizorem i czeka na powrót domowników.

Powód przyjmuje na stałe leki na nadciśnienie, na obniżenie cholesterolu, leki przeciwbólowe, sterydy. Na zakup leków powód wydaje około 100 zł miesięcznie.

Powód stara się zachowywać pogodę ducha dla swojej rodziny, jednak w głębi duszy powód czuje się osamotniony i odrzucony przez społeczeństwo. Powód w chwili obecnej posiada tylko jednego kolegę, reszta znajomych w tym również najbliższa rodzina powoda, nie utrzymują z nim w chwili obecnej kontaktów.

Powód do tej chwili odczuwa negatywne skutki wypadku w sferze psychicznej. Powód czuje się niepotrzebny, zależny od osób trzecich. W czynnościach higienicznych powodowi musi pomagać żona, co jest dla niego upokarzające i trudne emocjonalne.

Powód wymaga pomocy osoby drugiej przy ubieraniu się, kąpieli, czy też czynnościach wymagających sprawności równocześnie obu kończyn górnych.

Powód nie jest w stanie samodzielnie funkcjonować- nie może przekroić bułki, potrafi zrobić sobie jedynie prostą kanapkę. Dzieci otwierają za pozwanego min. słoiki. Powód nie może pisać. Z powodu braku palców oraz innych ograniczeń (brak stawu łokciowego) powód chodzi o kuli. Takie funkcjonowanie dla młodego, wcześniej aktywnego człowieka jest bardzo trudne emocjonalne.

Powód nie może realizować swoich pasji, między innymi jazdy na motorze. Powód cały czas odczuwa niepokój i zniechęcenie. Myślenie o przyszłości przytłacza powoda.

Powód wymaga stałych konsultacji psychologicznych, z których korzysta u specjalisty w D..

Powód obawia się, że w chwili obecnej nie jest wystarczająco „męski” dla swojej żony. Powód ma wyrzuty sumienia, że żona musi się nim opiekować, a powód nie może jej pomóc w cięższych pracach domowych, jak chociażby wnoszenie opału.

Powód chciałaby spędzać czas z synami w sposób aktywny, co w chwili obecnej jest niemożliwe. Powód obawia się, że małe dzieci zaczną traktować go jako „kulę u nogi”.

Powód jest osobą trwale niezdolną do pracy, ten stan jest permanentny i nie ulegnie w przyszłości zmianie.

Na etapie likwidacji szkody pozwany przyznał i wypłacił następujące świadczenia na rzecz powoda:

1. 30.00 zł tytułem bezspornej kwoty zadośćuczynienia za doznaną przez powoda w wypadku z dnia 18 czerwca 2014 r. krzywdę;
2. w piśmie z dnia 20 stycznia 2015 r. przyznana uprzednio kwota zadośćuczynienia została zwiększona do kwoty 100.000 zł, ponadto pozwany przyznał powodowi 4.800 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia, 1.000 zł tytułem dojazdów do placówek medycznych, 450 zł tytułem odszkodowania za zniszczone mienie oraz 5.632 zł tytułem kosztów opieki osoby trzeciej,

3. w piśmie z dnia 31 marca 2015 r. pozwany przyznał na rzecz powoda dodatkową kwotę odszkodowania tytułem pokrycia kosztów dojazdów do placówek medycznych w wysokości 500 zł;

4. w piśmie z dnia 17 grudnia 2015 r. pozwany przyznał i wypłacił na rzecz powoda dodatkowe świadczenia w tym: dodatkową kwotę zadośćuczynienia w wysokości 50.000 zł, dodatkową kwotę tytułem kosztów opieki osoby trzeciej nad powodem w wysokości 5.357 zł oraz dodatkową kwotę tytułem pokrycia kosztów dojazdów do placówek medycznych w wysokości 11.116,96 zł.

/dowody: pismo pozwanego z dnia 20 stycznia 2015r. (k. 229), pismo pozwanego z dnia 31 marca 2015r. (k. 230), pismo pozwanego z dnia 17 grudnia 2015r. (k. 231), przesłuchanie powoda na rozprawie dnia 28 lutego 2017r. (k. 266-269), przesłuchanie świadka S. H. (2) na rozprawie dnia 19 grudnia 2017r. (k. 328-330), opinia psychologiczna z dnia 12 grudnia 2019r. (k. 428-433), opinia psychologiczna uzupełniająca z dnia 15 kwietnia 2019r. (k. 487-490), oraz opinia psychologiczna uzupełniająca z dnia 14 października 2019r. (k. 518-522), opinia biegłych lekarzy sądowych z dnia 15 marca 2018r. pozyskana z akt sprawy VIIU 256/17 (k. 562-567), opinia (...) w P., Zakładu Medycyny Sądowej z dnia 6 grudnia 2021r. (k. 649-667) oraz opinia uzupełniająca z dnia 29 marca 2023r. (k. 777), przesłuchanie powoda na rozprawie dnia 19 grudnia 2023r. (k. 815-817)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następującą ocenę dowodów:

W ustaleniu powyższego stanu faktycznego Sąd oparł się przede wszystkim na zgromadzonych w aktach przedmiotowej sprawy dokumentach, których autentyczność i wiarygodność nie budziła wątpliwości Sądu, nie była kwestionowana przez żadną ze stron postępowania, aktywnie działających przez swoich pełnomocników, do czego również Sąd nie znalazł żadnych podstaw, uznając wszystkie zgromadzone dokumenty za w pełni wiarygodny materiał dowodowy.

W ustaleniu stanu faktycznego w przedmiotowej sprawie Sąd oparł się również na opinii biegłego psychologa K. S. z dnia 12 grudnia 2019 r., jak i opiniach uzupełniających biegłej z dnia 15 kwietnia 2019 r. oraz 14 października 2019 r. Opinie zostały sporządzone w sposób rzetelny i fachowy. Dlatego Sąd uznał je za wiarygodny materiał dowodowy.

Sąd dopuścił dowód z opinii zespołu biegłych z dnia 15 marca 2018 r., która znajdowała się w aktach sprawy toczącej się pod sygnaturą akt VIII U 256/17. Opinia została sporządzona w sposób profesjonalny i rzetelny i zasługiwała na przymiot wiarygodności.

W sprawie została również sporządzona opinia wydana przez zespół biegłych (...) w P. oraz opinia uzupełniająca. Opinie wydane przez zespół biegłych były wyczerpująco i przekonująco umotywowane, zostały wydane przy uwzględnieniu całokształtu materiału dowodowego zebranego w sprawie, a nadto nie zawierały wewnętrznych sprzeczności i niespójności.

S. H. (2) jest żoną powoda. Świadek zeznawała w sposób spójny, logiczny i zgodny z resztą materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy. Świadek wskazała, że przed wypadkiem, powód był osobą całkowicie zdrową i sprawną fizycznie. Po wypadku powód przez długi czas przebywał w szpitalu, a po przyjeździe do domu był osobą leżącą. Świadek zajmowała się mężem- zmieniała mu opatrunki, przewijała go, podawała mu posiłki. Obecnie powód porusza się o kulach. Powód pozostaje pod stałą opieką lekarzy, w tym psychologa. Powód po wypadku zmienił się, jest bardzo przygnębiony, nie może pogodzić się z tym, że nie może wykonywać większości prac domowych.

Powód zeznawał w sposób logiczny, wiarygodny, spójny i zgodny z resztą materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy. Powód opisał swoje komplikacje zdrowotne po przebytym wypadku jak i odniósł się do swojego aktualnego stanu zdrowia. Powód wskazał na różnice w jego codziennym funkcjonowaniu przed przebytym wypadkiem, a w chwili obecnej.

Sąd zważył, co następuje:

W pozwie powód sformułował roszczenie o zapłatę zadośćuczynienia. Roszczenia te wiążą się z obrażeniami jakich powód doznał wskutek wypadku w dniu 18 czerwca 2014 r. Roszczenie te mają charakter odszkodowawczy.

Powód dochodził od pozwanego zakładu ubezpieczeń roszczenia z tytułu odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego za wynikłą z jego ruchu szkodę w postaci uszkodzenia ciała.

Odpowiedzialność cywilna pozwanego wynika z zawarcia przez posiadacza samochodu osobowego marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...) którym kierował sprawca wypadku komunikacyjnego, ważnej umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej za szkody związane z ruchem tego pojazdu.

Do szkody tej będą miały zastosowanie przepisy ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych (Dz. U. nr 124, poz. 1152 z późn. zm.). W myśl art. 34 ust. 1 tej ustawy z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia.

Według art. 35 ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu.

Według art. 36 ust. 1 zd. 1 ustawy odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej.

Podkreślić należy, że w niniejszej sprawie nie kwestionowano faktu zaistnienia wypadku, zawarcia umowy ubezpieczenia OC i jej treści. Różnica stanowisk dotyczyła przede wszystkim kwestii zasadności i wysokości dochodzonych roszczeń.

Stosownie do treści art. 445 § 1 w zw. z art. 444 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Podkreślić należy, że pozwany przyznał już powodowi zadośćuczynienie za doznaną krzywdę w wysokości 150.00 zł. Sąd podziela przy tym stanowisko powoda, że przyznana mu z tego tytułu kwota została niesłusznie obniżona.

Przez krzywdę w rozumieniu art. 445 § 1 k.c. należy rozumieć cierpienie fizyczne i psychiczne. Zadośćuczynienie pieniężne ma na celu złagodzenie tych cierpień. Obejmuje ono wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne, zarówno już doznane, jak i te, które zapewne wystąpią w przyszłości. Ma więc ono charakter całościowy i powinno stanowić rekompensatę pieniężną za całą krzywdę doznaną przez poszkodowanego, mowa jest bowiem o „odpowiedniej sumie tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę, przyznawaną jednorazowo (G. Bieniek, Komentarz do kodeksu cywilnego. Księga trzecia. Zobowiązania. Tom I, Warszawa 2007, Wydawnictwo Prawnicze LexisNexis, wydanie VIII). Okolicznością bezsporną jest, że powód doznał w wyniku wypadku z 18 czerwca 2014r. rozstroju zdrowia.

Przepisy nie wskazują w sposób jednoznaczny kryteriów, jakimi powinien kierować się Sąd ustalając wysokość zadośćuczynienia. W doktrynie i orzecznictwie panuje jednak zgoda, co do tego, że należy brać pod uwagę takie aspekty jak długotrwałość cierpień fizycznych i psychicznych związanych z wypadkiem oraz ich intensywność (stopień cierpień), skutki doznanych urazów, wiek poszkodowanego, dolegliwości związane z niezbędnym leczeniem, pobytami w szpitalu, rodzaj wykonywanej pracy, szanse na przyszłość, poczucie nieprzydatności społecznej, bezradność życiową oraz inne czynniki podobnej natury. Ich rozmiar, natężenie i czas trwania należy analizować w kontekście okoliczności konkretnej sprawy.

Użyte w art. 445 § 1 k.c. pojęcie „sumy odpowiedniej” choć ma charakter niedookreślony, tym niemniej w orzecznictwie wskazuje się kryteria, którymi należałoby kierować się przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia, a mianowicie to, że musi ono mieć charakter kompensacyjny, a więc musi przedstawiać odczuwalną wartość ekonomiczną, nie będącą jednakże wartością nadmierną w stosunku do doznanej krzywdy. Z tego wynika, że „wartość odpowiednia” to wartość utrzymana w granicach odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa. Pamiętać przy tym należy, że na wysokość zadośćuczynienia składają się cierpienia pokrzywdzonego - tak fizyczne jak i psychiczne - których rodzaj, czas trwania i natężenie, należy każdorazowo określić w kontekście materiału dowodowego sprawy. Indywidualny charakter zadośćuczynienia przesądza o tym, że ostateczne ustalenia, jaka konkretnie kwota jest „odpowiednia” z istoty swej należy do sfery swobodnego uznania sędziowskiego, lecz nie może to być uznanie dowolne (wyrok Sądu Najwyższego-Izba Karowa z dnia 4.02.2008 r. III KK 349/2007).

Powód domagał się zasądzenia od pozwanego kwoty 400.000 zł tytułem zadośćuczynienia.

Ustalając wysokość należnego powodowi zadośćuczynienia, Sąd wziął pod uwagę rozmiar i charakter obrażeń doznanych przez powoda w wypadku, ale również skutki tego wypadku dla życia powoda, jego funkcjonowania oraz perspektywy życiowe powoda.

W dniu wypadku powód był osobą młodą, sprawną fizycznie, czynną zawodowo. Powód dbał o swoją rodzinę, wykonywał samodzielnie prace remontowe, wnosił opał. Pasją powoda była jazda na motocyklu. Powód lubił spędzać aktywnie czas ze swoimi synami.

Po wypadku powód stał się osobą trwale niepełnosprawną i wymagającą pomocy innych osób. Powód nie jest w stanie sam się ubrać czy umyć. Proste czynności jak przekrojenie bułki czy otworzenie słoika są poza zasięgiem możliwości powoda.

W wyniku wypadku powód doznał stałego i nieodwracalnego uszczerbku na zdrowiu. Rokowania co do stanu zdrowia powoda nie są dobre- powód nie odzyska dawnej sprawności, a jego stan zdrowia z wiekiem może ulec pogorszeniu.

Powód jest osobą całkowicie niezdolną do pracy bez rokowań na odzyskanie zdolności do pracy.

Stopień intensywności cierpienia fizycznych i psychicznych powoda jest bardzo wysoki. Powód przeżył wiele operacji, które wiązały się z silnymi dolegliwościami bólowymi. Pomimo upływu wielu lat od wypadku, powód nadal odczuwa ból związany z urazami powypadkowymi.

Przeżyty wypadek wywołał u powoda również cierpienie psychiczne. Powód czuje się obecnie osobą nieprzydatną, wykluczoną z życia towarzyskiego. Powód obawia się przyszłości, tego, że nie będzie pomocny dla swojej rodziny, a wręcz przeciwnie stanie dla niej obciążeniem. Taka wizja przyszłości jest dla powoda przygnębiająca i frustrująca.

Rozważając jaka kwota powinna zostać przyznana powodowi tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, Sąd miał na uwadze to, że nie istnieją żadne tabele ani normy, które wskazywałyby jakie kwoty albo choćby w granicach jakich kwot, sądy powinny zasądzać zadośćuczynienia na rzecz osób, u których doszło do uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia.

Rozważania co do wysokości zadośćuczynienia powinny odwoływać się do istniejącego orzecznictwa Sądu Najwyższego i sądów powszechnych w tej kwestii. Chodzi tu o porównywanie podobnych przypadków, w szczególności pod względem charakteru i rozmiarów uszkodzenia ciała lub stopnia rozstroju zdrowia i skutków dla sytuacji poszczególnych osób oraz kwot zasądzanych tytułem zadośćuczynienia. Pozwala to na utrzymanie zasądzanych kwot w rozsądnych granicach, tak, aby nie były one ani nadmiernie wysokie, ani w nieuzasadniony sposób zaniżane. Pamiętać jednakowoż należy o tym, że każdy przypadek jest inny i tym samym wymaga indywidualnego podejścia.

Zdaniem Sądu w warunkach niniejszej sprawy odpowiedzialnością w rozumieniu art. 445 § 1 k.c. będzie kwota 330.000 zł. Pamiętając o tym, że powodowi wypłacono już tytułem zadośćuczynienia 150.000zł, zasadnym było więc zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda z tego tytułu kwoty 180.000 zł.

O odsetkach od zasądzonej sumy sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i § 2 zdanie pierwsze k.c.

Stosownie do art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Natomiast w myśl § 2 zdanie pierwsze tego artykułu, jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie.

Powód złożył pozew w niniejszej sprawie dnia 27 kwietnia 2016r. W tym czasie wszystkie uwzględnione przez sąd aspekty i rozmiar krzywdy powoda były już znane lub dawały się przewidzieć i pozwany, gdyby dochował wymaganej od niego staranności w ocenie roszczenia, mógł je wziąć pod uwagę i wypłacić powodowi zasądzoną kwotę. Uzasadniało to zasądzenie odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 27 kwietnia 2016 r.

W związku z powyższym Sąd w punkcie pierwszym wyroku zasądził od pozwanego na rzecz powoda tytułem zadośćuczynienia kwotę 180.000 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 27 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty.

Kolejno powód wniósł o zasądzenie kwoty 38.600 zł tytułem odszkodowania wraz ustawowymi odsetkami od dnia 18.12.2015 r. do dnia zapłaty.

Zgodnie z art. 444 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wynikiłe z tego powodu koszty. Na żądanie poszkodowanego zobowiązany do naprawienia szkody powinien wyłożyć z góry sumę potrzebną na koszty leczenia, a jeżeli poszkodowany stał się inwalidą, także sumę potrzebną na koszty przygotowania do innego zawodu.

Koszty wynikłe z uszkodzenia ciała albo wywołania rozstroju zdrowia to m.in.: koszty transportu poszkodowanego z miejsca zdarzenia do szpitala, koszty opieki lekarskiej, koszty opieki i pielęgnacji poszkodowanego, rehabilitacji (w tym także dojazdów na rehabilitację), lekarstw, koszty specjalistycznego żywienia, koszty specjalistycznej odzieży i aparatów ułatwiających funkcjonowanie (okulary, protezy, laska, aparat słuchowy, wózek inwalidzki itp.) (por. J. Rezler, Naprawienie szkody, s. 53), jeżeli poszkodowany stał się niepełnosprawny, odszkodowanie obejmuje także koszty dostosowania mieszkania do jego potrzeb (wyr. SN z 12.12.2002 r., II CKN 1018/00, Legalis).

Za uzasadnione koszty poniesione przez powoda Sąd uznał koszty zamontowania schodolazu na wózek inwalidzki, które zgodnie z przedłożoną fakturą wyniosły 4.980 zł (k.14).

Powód nie udowodnił, że poniósł koszty związane z zainstalowaniem windy schodowej, które miały wynieść 38.600 zł.

Przedłożone przez powoda dokumenty w żaden sposób nie potwierdzają, że powód powyższe koszty poniósł. Faktura (k.13) jest fakturą „in blanco” nie zawiera potwierdzenia zapłaty. Natomiast przedłożona przez powoda „umowa na montaż windy schodowej przykłatkowej” (k.17-18) nie zawiera ceny usługi i odwołuje się w swojej treści do faktury z dnia 26 stycznia 2015r., która nie została dołączona do akt sprawy.

Tym samym, powód pomimo tego, że na tym etapie postępowania reprezentowany był przez profesjonalnego pełnomocnika, w żaden sposób nie udowodnił, że poniósł w rzeczywistości koszty w wysokości 38.600 zł związane z montażem windy inwalidzkiej.

O odsetkach od zasądzonej sumy sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i § 2 zdanie pierwsze k.c.

Stosownie do art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem

okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Natomiast w myśl § 2 zdanie pierwsze tego artykułu, jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie.

Powód złożył pozew w niniejszej sprawie dnia 27 kwietnia 2016r. W tym czasie wszystkie uwzględnione przez sąd aspekty były już znane lub dawały się przewidzieć i pozwany, gdyby dochował wymaganej od niego staranności w ocenie roszczenia, mógł je wziąć pod uwagę i wypłacić powodowi zasądzoną kwotę. Uzasadniało to zasądzenie odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 27 kwietnia 2016 r.

Z uwagi na powyższe, Sąd w punkcie drugim wyroku zasądził od pozwanego na rzecz powoda tytułem odszkodowania kwotę 4.980 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 27 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty.

Powód wniósł również o zasądzenie kwoty 21.411 zł tytułem skapitalizowanej renty z tytułu zwiększonych potrzeb wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 24.08.2015r. do dnia zapłaty oraz kwoty 1.550 zł płatnej miesięcznie, tytułem renty na zwiększone potrzeby, płatnej miesięcznie do 10 dnia każdego następującego po sobie miesiąca, począwszy od 1.05.2012r. wraz z ustawowymi odsetkami na wypadek zwłoki w płatności którejkolwiek z rat.

W myśl art. 444 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Na żądanie poszkodowanego zobowiązany do naprawienia szkody powinien wyłożyć z góry sumę potrzebną na koszty leczenia, a jeżeli poszkodowany stał się inwalidą, także sumę potrzebną na koszty przygotowania do innego zawodu.

Zgodnie z treścią § 2 tego przepisu, jeżeli poszkodowany utracił całkowicie lub częściowo zdolność do pracy zarobkowej albo jeżeli zwiększyły się jego potrzeby albo zmniejszyły widoki powodzenia na przyszłość, może on żądać od zobowiązanego do naprawienia szkody odpowiedniej renty.

W wyroku z dnia 5 października 2011 r. (I ACa 954/11) Sąd Apelacyjny we Wrocławiu wskazał, że realność szkody w postaci zwiększonych potrzeb, wyraża się w tym, że jej przyznania nie uzasadnia sama utrata zdrowia i ewentualność poniesienia wydatków, ale rzeczywiste zwiększenie potrzeb powstałe w następstwie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia. Jeżeli podstawę zasądzenia na rzecz poszkodowanego renty stanowi zwiększenie potrzeb wyrażających się w powtarzających się stałych wydatkach, wystarczające jest wykazanie przez poszkodowanego istnienia zwiększonych potrzeb stanowiących następstwo czynu niedozwolonego. Oparte na tej podstawie roszczenie nie ma charakteru roszczenia regresowego w stosunku do zobowiązanego do naprawienia szkody. Poszkodowany może bowiem nie dysponować odpowiednimi środkami finansowymi na dokonanie wydatków, które jednak są konieczne. Prawo do renty z tytułu zwiększonych potrzeb, nie jest uzależnione od wykazania, iż poszkodowany efektywnie wydał odpowiednie kwoty na koszty leczenia czy rehabilitacji.

Co tyczy się żądanej przez powoda renty skapitalizowanej wskazać należy, że powód wniósł o zasądzenie renty skapitalizowanej za okres od lipca 2014r. do grudnia 2015 r.

Wypadek miał miejsce 18 czerwca 2014 r., natomiast zgodnie z przedłożoną dokumentacją medyczną, powód przebywał w szpitalu do końca grudnia 2014r.

Powód został odwieziony do domu w styczniu 2015r., w związku z tym Sąd uznał, że skapitalizowana renta należy się za okres od stycznia 2015r. do grudnia 2015r.

Pozwany wypłacił łącznie powodowi tytułem kosztów opieki za rok 2015 kwotę 10.989 zł.

Zgodnie ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, przez cały rok 2015 powód wymagał opieki w zakresie co najmniej 6 godzin dziennie.

Powód został przewieziony do swojego miejsca zamieszkania jako osoba leżąca. Powód wymagał pomocy we wszystkich czynnościach dnia codziennego takich jakich umycie, ubranie, nakarmienie. Powód był również pieluchowany. Z uwagi na liczne rany otwarte, powód wymagał pomocy przy zmianie opatrunków.

Powód wymagał więc opieki przez 12 miesięcy w zakresie 6 godzin dziennie.

Co tyczy się stawki godzinowej, wskazać należy, że w 2015 r. wysokość wynagrodzenia minimalnego wynosiła 1.750 zł brutto. Zakładając średnio 168 godzinny miesiąc pracy, w przeliczeniu na godzinę daje to odpowiednio stawkę 10,42 zł brutto. Stawka 10 zł za godzinę jest więc stawką odpowiednią, jako zbliżoną do dolnej granicy.

Tym samym należna powodowi kwota skapitalizowanej renty z tytułu zwiększonych potrzeb wyniosła 10.611 zł, która Sąd obliczył w następujący sposób:

$12 \text{ miesięcy} \times 30 \text{ dni} \times 6 \text{ h} \times 10 \text{ zł} = 21.600 \text{ zł}$

$21.600 \text{ zł} - 10.989 \text{ zł (kwota wypłacona)} = 10.611 \text{ zł}$

O odsetkach od zasądzonej sumy sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i § 2 zdanie pierwsze k.c.

Stosownie do art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Natomiast w myśl § 2 zdanie pierwsze tego artykułu, jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie.

Powód złożył pozew w niniejszej sprawie dnia 27 kwietnia 2016r. W tym czasie wszystkie uwzględnione przez sąd aspekty były już znane lub dawały się przewidzieć i pozwany, gdyby dochował wymaganej od niego staranności w ocenie roszczenia, mógł je wziąć pod uwagę i wypłacić powodowi zasądzoną kwotę. Uzasadniało to zasądzenie odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 27 kwietnia 2016r.

W związku z powyższym, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda tytułem skapitalizowanej renty na zwiększone potrzeby kwotę 10.611 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 27 kwietnia 2016 roku do dnia zapłaty (punkt drugi wyroku).

Co tyczy się żądania powoda o zapłatę renty z tytułu zwiększonych potrzeb w wysokości 1.550 zł miesięcznie, to roszczenie to uznać należało uznać za uzasadnione.

Powód udowodnił, że z uwagi na swój obecny stan zdrowia, który ma bezpośredni związek z wypadkiem z czerwca 2014r. ponosi obecnie następujące koszty:

-250 zł – koszty dojazdów do placówek medycznych;

- 100 zł – zakup leków przeciwbólowych i przeciwzapalnych;

-1.200 zł – opieka osoby trzeciej (4 h dziennie x 10 zł x 30 dni).

Powyższe koszty uznać należało za udowodnione. Z uwagi na swój stan zdrowia powód podlega stałej kontroli lekarskiej, powód korzysta również z wizyt u psychologa, co uzasadnia koszty dojazdu, które zdaniem Sądu są adekwatne do potrzeb powoda w tym zakresie jak i nie są nadmierne wygórowane, mając na uwadze stale rosnące ceny paliwa.

Za uzasadnione uznać również należało koszty zakupu leków w wysokości 100 zł miesięcznie. W trakcie postępowania udowodnione bowiem zostało, że powód cierpi na dolegliwości bólowe związane z przebyтым wypadkiem. Ponadto u powoda często występują stany zapalne, które również wymagają zakupu odpowiednich leków.

Zdaniem Sądu, powód wymaga w chwili obecnej opieki osób trzecich w wymiarze czterech godzin dziennie. Przy czym mając na uwadze rokowania lekarzy, stan ten nie ulegnie zmianie.

Powód jest w stanie samodzielnie zjeść, ale musi mieć pokrojone jedzenie. Powód nie jest w stanie sam odkręcić słoika i posmarować masłem kanapki.

Powód wymaga pomocy przy ubieraniu się- nie jest sam w stanie ubrać sobie spodni czy skarpet.

Z uwagi na ograniczoną sprawność fizyczną powód nie jest w stanie samodzielnie wykąpać się pod prysznicem.

Powód jest w stanie przejść samodzielnie jedynie niewielkie odległości, na dłuższe spacery wybiera się na wózku, który jest pchany przez jego żonę.

Powód nie jest w stanie samodzielnie posprzątać, umyć naczyń czy odkurzyć.

Powyższej wymienione czynności, są podstawowymi czynnościami życia codziennego i pozwalają jedynie na zaspokojenie podstawowych potrzeb życiowych powoda, nie sposób więc uznać ich w żadnej mierze za wygórowane i nadmierne.

Przy czym rentę zasądzić należało do 1 stycznia 2016r. z uwagi na to, że renta skapitalizowana została zasądzona za okres do końca grudnia 2015r.

W związku z powyższym Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda tytułem renty na zwiększone potrzeby kwotę 1.550 zł (tysiąc pięćset pięćdziesiąt złotych) miesięcznie płatnej do 10. dnia każdego kolejnego miesiąca z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w płatności, począwszy od dnia 1 stycznia 2016 roku.

Powód wniósł o zasądzenie kwoty 1.800 zł miesięcznie tytułem renty wyrównawczej płatnej miesięcznie do 10 dnia każdego następującego po sobie miesiąca, począwszy od 1.05.2012 r. wraz z ustawowymi odsetkami na wypadek zwłoki w płatności którejkolwiek z rat.

Podstawę powyższego roszczenia stanowi art. 444 § 2 k.c. zgodnie z którym jeżeli poszkodowany utracił całkowicie lub częściowo zdolność do pracy zarobkowej albo jeżeli zwiększyły się jego potrzeby lub zmniejszyły widoki powodzenia na przyszłość, może on żądać od zobowiązanego do naprawienia szkody odpowiedniej renty.

Powód nie mógł kontynuować pracy z powodu negatywnych następstw wypadku na zdrowiu powoda powodujących niezdolnością do pracy.

Powód posiada rentę z tytułu niezdolności do pracy od 13 grudnia 2015r. do chwili obecnej. Przy czym zgodnie z opinią biegłych lekarzy stan ten w przyszłości nie ulegnie zmianie i nie możliwym jest odzyskanie przez powoda zdolności do pracy.

Przed wypadkiem powód pracował jako magazynier i z tego tytułu osiągał wynagrodzenie nieco wyższe niż najniższe wynagrodzenie krajowe.

W momencie wypadku powód był osobą samodzielną finansowo. Jednocześnie powód nie podejmował starań o podniesienie kwalifikacji zawodowych i pracował jako pracownik fizyczny. Powód w czasie przesłuchania sam wskazał, że nie miał wyższych ambicji zawodowych i zamierzał pracować na dotychczasowym stanowisku do emerytury.

Tym samym uznać należało, że gdyby powód był zdolny do wykonywania pracy, to wykonywałby nadal pracę za najniższe wynagrodzenie krajowe.

Jednocześnie przy obliczaniu należnej powodowi renty wyrównawczej uwzględnić należało wypłacany powodowi zasiłek z tytułu niezdolności do pracy.

Sposób dokonanych przez Sąd obliczeń przedstawia poniższa tabela:

Okres czasu	Wyplacona miesięcznie renta	Najniższe wynagrodzenie krajowe netto	Kwota do spłaty
Grudzień 2015	812, 06 zł	1.286, 16 zł	474,1 zł
Styczeń-luty 2016	989,29 zł	1.355 zł	365,71 zł
Marzec-październik 2016	1.118,47 zł	1.355 zł	236,53 zł
Listopada-grudzień 2016	1.201,19 zł	1.355 zł	153,81 zł
Styczeń-luty 2017	1.201,19 zł	1.459 zł	257,81 zł
Marzec -grudzień 2017	1.243,93 zł	1.459 zł	215,07 zł
Styczeń- wrzesień 2018	1.243, 93 zł	1.530 zł	286,07 zł
Październik- grudzień 2018	1.410, 76 zł	1.530 zł	119,24 zł
Styczeń-luty 2019	1.410, 76 zł	1.634 zł	223,24 zł
Marzec –wrzesień 2019	1.477, 88 zł	1.634	156,12 zł
Październik– grudzień 2019	1.493 zł, 88 zł	1.634 zł	140,12 zł
Styczeń-luty 2020	1.493, 88 zł	1.920,62 zł	426,74 zł
Marzec- grudzień 2020	1.562,06 zł	1.920, 62 zł	358, 56 zł
Styczeń-luty 2021	1.562,06 zł	2.061, 67 zł	499,61 zł
Marzec- grudzień 2021	1.626,71 zł	2.061,67 zł	434,96 zł
Styczeń-luty 2022	1.761,71 zł	2.209,56 zł	447,85 zł
Marzec- grudzień 2022	1.885,04 zł	2.209,56 zł	354,52 zł

Styczeń – luty 2023	1.885,04 zł	2.709,49 zł	824, 45 zł
Marzec- grudzień 2023	2.164, 03 zł	2.709, 49 zł	545, 46 zł
Styczeń 2024 do chwili obecnej	2.164, 03 zł	3.221,98 zł	1.841,05 zł

W związku w powyższym w punkcie piątym wyroku Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda tytułem renty wyrównawczej:

-za okres od stycznia do lutego 2016 r. kwotę 365,71 zł miesięcznie, płatną do 10. dnia każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w płatności;

- za okres od marca do października 2016 r. kwotę 236,53 zł miesięcznie, płatną do 10. dnia każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w płatności;

-za okres od listopada do grudnia 2016 r. kwotę 153,81 zł miesięcznie, płatną do 10. dnia każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w płatności;

- za okres od stycznia do lutego 2017 r. kwotę 257,81 zł miesięcznie, płatną do 10. dnia każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w płatności;

- za okres od marca do grudnia 2017 r. kwotę 215,07 zł miesięcznie, płatną do 10. dnia każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w płatności;

-za okres od stycznia do września 2018 r. kwotę 286,07 zł miesięcznie, płatną do 10. dnia każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w płatności;

-za okres od października do grudnia 2018 r. kwotę 119, 24 zł miesięcznie, płatną do 10. dnia każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w płatności;

- za okres od stycznia do lutego 2019 r. kwotę 223,24 zł miesięcznie, płatną do 10. dnia każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w płatności;

- za okres od marca do września 2019 r. kwotę 156,12 zł miesięcznie, płatną do 10. dnia każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w płatności;

- za okres od października do grudnia 2019 r. kwotę 140,12 zł miesięcznie, płatną do 10. dnia każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w płatności;

- za okres od stycznia do lutego 2020 r. kwotę 426,74 zł miesięcznie, płatną do 10. dnia każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w płatności;

-za okres od marca do grudnia 2020 r. kwotę 358, 56 zł miesięcznie, płatną do 10. dnia każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w płatności;

- za okres od stycznia do lutego 2021 r. kwotę 499,61 zł miesięcznie, płatną do 10. dnia każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w płatności;

- za okres od marca do grudnia 2021 r. kwotę 434,96 zł miesięcznie, płatną do 10. dnia każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w płatności;

- za okres od stycznia do lutego 2022 r. kwotę 447,85 zł miesięcznie, płatną do 10. dnia każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w płatności;

- za okres od marca do grudnia 2022 r. kwotę 354,52 zł miesięcznie, płatną do 10. dnia każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w płatności;

- za okres od stycznia do lutego 2023 r. kwotę 824,45 zł miesięcznie, płatną do 10. dnia każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w płatności;

- za okres od marca do grudnia 2023 r. kwotę 545,46 zł miesięcznie, płatną do 10. dnia każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w płatności.

Jednocześnie w punkcie szóstym wyroku, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda tytułem renty wyrównawczej kwotę 1.800 zł miesięcznie, płatną do 10. dnia każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w płatności, począwszy od dnia 1 stycznia 2024 r.

Powód wniósł również o ustalenie odpowiedzialności pozwanego na przyszłość.

Zgodnie z art. 189 k.c. powód może żądać ustalenia przez sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny.

W uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 1970 r., III CZP 34/69 (OSNC 1970, Nr 12, poz. 217), mającej moc zasady prawnej, zostało przyjęte, że w sprawie o naprawienie szkody wynikłej z uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia zasądzenie określonego świadczenia nie wyłącza jednoczesnego ustalenia w sentencji wyroku odpowiedzialności pozwanego za szkody mogące powstać w przyszłości z tego samego zdarzenia.

W uzasadnieniu uchwały Sąd Najwyższy wskazał, że wykładnia funkcjonalna art. 189 k.p.c. przemawia za przyjęciem interesu prawnego w ustaleniu, jeżeli istnieje jakaś obiektywna niepewność stanu prawnego. Przykładowo, interes taki może istnieć, mimo możliwości dochodzenia świadczenia z danego stosunku prawnego, jeżeli z tego stosunku wynikają dalsze skutki, których dochodzenie w drodze powództwa o świadczenie nie jest możliwe lub nie jest na razie aktualne.

Dotyczy to zwłaszcza szkód na osobie, gdyż szkody te nie zawsze powstają jednocześnie ze zdarzeniem, które wywołało uszkodzenie ciała lub rozstrój zdrowia. Poszkodowany z reguły nie może w chwili wszczęcia procesu dochodzić wszystkich roszczeń, następstwa bowiem uszkodzenia ciała są najczęściej wielorakie i wywołują skutki, których dokładnie nie można określić ani przewidzieć. Swoistość szkód na osobie, które występują często po upływie dłuższego czasu, oraz nieprzekraczalny dziesięcioletni termin przedawnienia roszczeń majątkowych przemawiają za przyjęciem, że dochodząc określonych świadczeń odszkodowawczych powód może jednocześnie - na podstawie art. 189 k.p.c. - domagać się ustalenia odpowiedzialności pozwanego za ewentualną szkodę, jaka może wyniknąć dlań w przyszłości. Wskazując na korzyści płynące dla poszkodowanego z wyroku uwzględniającego powództwo o ustalenie, Sąd Najwyższy podkreślił, że zapobiega ono także trudnościom dowodowym związanym z upływem długiego czasu, ustalenie bowiem w sentencji wyroku odpowiedzialności dłużnika za szkody mogące powstać w przyszłości wiąże raz na zawsze sąd i strony, chyba że wyrok zawierający takie ustalenie zostanie obalony.

W związku z tym, że rokowania co do dalszego stanu zdrowia powoda nie są dobre, a z wiekiem stan zdrowia powoda, pomimo stałej kontroli lekarskiej i odpowiedniej rehabilitacji może zdaniem biegłych się pogarszać, uznać należało, że zasadnym jest ustalenie odpowiedzialności pozwanego na przyszłość za skutki wypadku w dniu 18 czerwca 2014 r. (punkt siódmy wyroku).

W punkcie ósmym wyroku Sąd oddalił powództwo w pozostałej części.

Zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Z kolei zgodnie z art. 100 k.p.c. w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone.

Powód żądał łącznej kwoty 499. 61 zł, natomiast zasądzono na rzecz powoda łączną kwotę 235.791 zł, tym samym uznać należało, że powód wygrał powództwo w około 50 %.

Na koszty postępowania poniesione przez powoda składają się:

1. Opłata od pozwu- 11.405 zł;
2. Uzupełniająca opłata od pozwu- 798 zł ;
3. Zaliczka na poczet opinii biegłych – 600 zł;
4. Koszty zastępstwa procesowego- 10.800 zł;
5. Opłata skarbową od pełnomocnictwa-17 zł

łącznie: 23. 665 zł

Na koszty postępowania poniesione przez pozwanego składają się:

1. Koszty zastępstwa procesowego- 10.800 zł;
2. Opłata skarbową od pełnomocnictwa-17 zł

łącznie: 10.817 zł.

Powód żądał łącznej kwoty 499. 61 zł, natomiast zasądzono na rzecz powoda łączną kwotę 235.791 zł, tym samym uznać należało, że powód wygrał powództwo w około 50 %. Tym samym powód miał prawo żądać zwrotu 50 % kosztów postępowania tj. kwoty 6.424 zł, o czym orzeczono w punkcie dziewiątym wyroku.

Na koszty poniesione tymczasowo ze środków Skarbu Państwa składają się:

1. Koszty opinii biegłych – 23.967,46 zł- 90 zł zaliczki= 23. 877, 46 zł (k.691)
2. Koszty opinii uzupełniającej - 4.317,28 zł (k.796)

łącznie: 28.194,74 zł

Sąd uznał, że koszty te winny być proporcjonalnie rozdzielone pomiędzy strony postępowania, w związku z czym każda ze stron jest obowiązana do zapłaty kwoty 14.097,37 zł.

W związku z powyższym, w punkcie dziesiątym wyroku, Sąd nakazał ściągnąć z roszczenia zasądzonego na rzecz powoda w punkcie pierwszym na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Poznaniu 14.097,37 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

W punkcie jedenastym wyroku, Sąd nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Poznaniu 14.097,37 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie wyżej powołanych przepisów prawa, orzeczono jak w sentencji wyroku.

Jacek Grudziński